ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 20ής Μαρτίου 1997 *

Στην υπόθεση C-295/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Circuit Court, County of Dublin, προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Jackie Farrell

και

James Long,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 2, της προπαρατεθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, K. N. Κακούρη (εισηγητή), G. Hirsch, H. Ragnemalm και R. Schintgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η J. Farrel, εκπροσωπούμενη από την Inge Clissmann, Senior Counsel, και τον Felix Mc Enroy, barrister, ενεργούντες κατ' εντολή του David Bergin, solicitor, του δικηγορικού γραφείου O'Connor & Bergin,

— ο J. Long, εκπροσωπούμενος από την Ann Kelly, barrister, ενεργούσα κατ' εντολή των Lavery Kirby & Co., socilitors,

— η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Michael A. Buckley, Chief State Solicitor,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Jörg Pirrung, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον Stephen Braviner, του Treasury Solicitor's Department,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους José Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, και Barry Doherty, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της J. Farrell, εκπροσωπουμένης από τον David Bergin, την Inge Clissmann και τον Felix Mc Enroy, του J. Long, εκπροσωπουμένου από τον Sean Moylan, Senior Counsel, και την Ann Kelly, της Ιρλανδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τις Nuala Butler και Mary Cooke, barristers, και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τους José Luis Iglesias Buhigues και Barry Doherty, κατά τη συνεδρίαση της 21ης Νοεμβρίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Δεκεμβρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 15ης Μαΐου 1995, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Σεπτεμβρίου 1995, το Circuit Court, County of Dublin, υπέβαλε, βάσει του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7, στο εξής: Σύμβαση), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), και με τη Σύμβαση της 25ης

Οκτωβρίου 1982, για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1), ένα προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 2, της Συμβάσεως.

Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της J. Farrell, κατοίκου Dalkey (Ιρλανδία), και του J. Long, έχοντος τη συνήθη διαμονή του στη Bruges (Βέλγιο).

Από τη δικογραφία της υποθέσεως της κυρίας δίκης προκύπτει ότι η J. Farrell είναι μητέρα ενός τέκνου γεννηθέντος στις 3 Ιουλίου 1988 και ισχυρίζεται ότι πατέρας αυτού είναι ο J. Long. Η J. Farrell άσκησε ενώπιον του District Court αγωγή κατά του J. Long, με την οποία ζήτησε να της επιδικαστεί διατροφή για το τέκνο αυτό.

Ο J. Long αμφισβήτησε τόσο την πατρότητά του όσο και τη διεθνή δικαιοδοσία των ιρλανδικών δικαστηρίων προς εκδίκαση της αγωγής που άσκησε η J. Farrell.

Η J. Farrell ισχυρίζεται ότι τα ιρλανδικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία βάσει του άρθρου 5, σημείο 2, της Συμβάσεως. Η διάταξη αυτή, κατά παρέκκλιση του κανόνα του άρθρου 2, πρώτο εδάφιο, που καθιερώνει τη δικαιοδοσία των δικαστηρίων του συμβαλλομένου κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο εναγόμενος, προβλέπει τα εξής:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλομένου κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος:

(...)

2) ως προς υποχρεώσεις διατροφής, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου ο δικαιούχος της διατροφής έχει την κατοικία ή συνήθη διαμονή του ή, εφόσον πρόκειται για αγωγή παρεπόμενη δίκης σχετικής με την προσωπική κατάσταση, ενώπιον του δικαστηρίου που κατά το δίκαιο του δικάζοντος δικαστή έχει διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωση της δίκης αυτής, εκτός αν η διεθνής αυτή δικαιοδοσία θεμελιώνεται μόνο στην ιθαγένεια ενός των διαδίκων.»

6 Αντιθέτως, ο J. Long υποστηρίζει ότι η διάταξη αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί. Φρονεί συγκεκριμένα ότι η J. Farrell δεν έχει την ιδιότητα του δικαιούχου διατροφής (maintenance creditor), κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 2, της Συμβάσεως, δεδομένου ότι δεν έχει εκδοθεί καμία δικαστική απόφαση (maintenance order) που να της αναγνωρίζει την ιδιότητα αυτή.

7 Το District Court απέρριψε, σε πρώτο βαθμό, την αγωγή λόγω ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας. Η J. Farrell άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου το οποίο υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Θέτουν οι διατάξεις του άρθρου 5, σημείο 2, της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, η οποία συνήφθη στις Βρυξέλλες στις 27 Σεπτεμβρίου 1968, ως προϋπόθεση για την άσκηση αγωγής διατροφής ενώπιον των ιρλανδικών δικαστηρίων, εκ μέρους ενάγοντος κατοίκου Ιρλανδίας κατά εναγομένου κατοίκου Βελγίου, να έχει ο ενάγων επιτύχει προηγουμένως την εις βάρος του εναγομένου έκδοση αποφάσεως επιδικάζουσας διατροφή (order for maintenance);»

8 Με το ερώτημα αυτό, το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 5, σημείο 2, πρώτο τμήμα της περιόδου, της Συμβάσεως έχει την έννοια ότι η έκφραση «δικαιούχος της διατροφής» αφορά κάθε πρόσωπο που αξιώνει

διατροφή, συμπεριλαμβανομένου εκείνου που ασκεί για πρώτη φορά αγωγή διατροφής, ή μόνο τα πρόσωπα στα οποία έχει ήδη αναγνωριστεί με προηγούμενη δικαστική απόφαση δικαίωμα διατροφής.

9 Το εθνικό δικαστήριο οδηγήθηκε στην υποβολή του ερωτήματος αυτού από το γεγονός ότι ο Jurisdiction of Courts and Enforcement of Judgments (European Communities) Act 1988, που εισήγαγε τη Σύμβαση των Βρυξελλών στην ιρλανδική έννομη τάξη, περιλαμβάνει, στο άρθρο 1, τον ακόλουθο ορισμό:

— «ως "δικαιούχος διατροφής" (maintenance creditor), στο πλαίσιο διατάξεως περί διατροφής (maintenance order), νοείται το πρόσωπο που δικαιούται τις προβλεπόμενες στην εν λόγω διάταξη καταβολές».

Επί του παραδεκτού του προδικαστικού ερωτήματος

10 Ο εφεσίβλητος της κυρίας δίκης αμφισβητεί τη λυσιτέλεια του προδικαστικού ερωτήματος, για τον λόγο ότι η υποχρέωση διατροφής που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς της κυρίας δίκης έχει παρεπόμενο χαρακτήρα σε σχέση με το ζήτημα της πατρότητας που εμπίπτει στην εν γένει προσωπική κατάσταση, οπότε η εφαρμοστέα διάταξη δεν είναι το πρώτο τμήμα της περιόδου του άρθρου 5, σημείο 2, στο οποίο διαλαμβάνεται η έκφραση «δικαιούχος διατροφής», αλλά το δεύτερο τμήμα της περιόδου.

11 Πρέπει συναφώς να υπενθυμιστεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της κατανομής των αρμοδιοτήτων στα πλαίσια της διαδικασίας της προδικαστικής παραπομπής που προβλέπεται στο πρωτόκολλο της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως, το εθνικό δικαστήριο είναι αποκλει-

στικώς αρμόδιο να ορίζει το αντικείμενο των ερωτημάτων που επιθυμεί να υποβάλει στο Δικαστήριο. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία έχουν επιληφθεί της διαφοράς και φέρουν την ευθύνη της εκδοθησομένης δικαστικής αποφάσεως, είναι αποκλειστικώς αρμόδια να εκτιμούν, ενόψει των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών κάθε υποθέσεως, τόσο το αν η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως τους είναι αναγκαία για να μπορέσουν να εκδώσουν τη δική τους απόφαση όσο και τη λυσιτέλεια των ερωτημάτων που υποβάλλουν στο Δικαστήριο (βλ. απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1993, C-127/92, Enderby, Συλλογή 1993, σ. I-5535, σκέψη 10).

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

12 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1993, C-125/92, Mulox IBC, Συλλογή 1993, σ. I-4075, σκέψη 10, και της 9ης Ιανουαρίου 1997, C-383/95, Rutten, Συλλογή 1997, σ. I-57, σκέψη 12), το Δικαστήριο αποφαίνεται, κατ' αρχήν, υπέρ μιας αυτοτελούς ερμηνείας των χρησιμοποιουμένων στη Σύμβαση εκφράσεων, κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται η πλήρης αποτελεσματικότητά της ενόψει των σκοπών του άρθρου 220 της Συνθήκης ΕΟΚ, σε εκτέλεση του οποίου συνήφθη η εν λόγω Σύμβαση.

13 Συγκεκριμένα, μια τέτοια αυτοτελής ερμηνεία είναι η μόνη που μπορεί να διασφαλίσει την ομοιόμορφη εφαρμογή της Συμβάσεως, ο σκοπός της οποίας συνίσταται, ιδίως, στην ενοποίηση των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων των συμβαλλομένων κρατών, αποφεύγοντας, στο μέτρο του δυνατού, την αύξηση των αρμοδίων για την ίδια έννομη σχέση δικαστηρίων, και στην ενίσχυση της έννομης προστασίας των εγκατεστημένων στην Κοινότητα προσώπων, παρέχοντας τη δυνατότητα, αφενός, στον ενάγοντα να εντοπίζει εύκολα το δικαστήριο στο οποίο μπορεί να προσφύγει και, αφετέρου, στον εναγόμενο να προβλέπει κατ' εύλογη κρίση το δικαστήριο ενώπιον του οποίου μπορεί να εναχθεί (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Mulox IBC, σκέψη 11, και Rutten, σκέψη 13).

14 Οι σκέψεις αυτές επιβάλλονται επίσης για την ερμηνεία της εννοίας «δικαιούχος διατροφής» του άρθρου 5, σημείο 2, πρώτο τμήμα της περιόδου, της Συμβάσεως, δεδομένου ότι από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η διάταξη αυτή παραπέμπει στη lex fori για τον καθορισμό του περιεχομένου της εννοίας αυτής.

15 Όσον αφορά το περιεχόμενο της εν λόγω εννοίας, δύο κυρίως απόψεις υποστηρίχθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Κατά την πρώτη, που προέβαλε ο εφεσίβλητος της κυρίας δίκης, στην έννοια αυτή εμπίπτει αποκλειστικά το πρόσωπο στο οποίο έχει ήδη αναγνωριστεί, με προηγούμενη δικαστική απόφαση, δικαίωμα διατροφής. Επομένως, η διάταξη αυτή δεν καλύπτει την αρχική αγωγή που ασκεί αυτός που αξιώνει διατροφή και ζητεί τον κατ' αρχήν καθορισμό της υποχρεώσεως διατροφής.

16 Κατά τη δεύτερη άποψη, που υποστηρίχθηκε από την εφεσείουσα της κυρίας δίκης, την Ολλανδική Κυβέρνηση, τη Γερμανική Κυβέρνηση, τη Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και την Επιτροπή, η έννοια αυτή πρέπει να νοηθεί ως αφορώσα κάθε πρόσωπο που αξιώνει διατροφή, συμπεριλαμβανομένου εκείνου που ασκεί για πρώτη φορά αγωγή περί διατροφής.

17 Συναφώς, πρέπει να καθοριστεί ο σκοπός του άρθρου 5, σημείο 2, της Συμβάσεως.

18 Το άρθρο 5 εισάγει μια σειρά εξαιρέσεων από τον κανόνα του άρθρου 2, πρώτο εδάφιο, ο οποίος καθιερώνει τη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων

του συμβαλλομένου κράτους στο έδαφος του οποίου κατοικεί ο εναγόμενος. Κάθε μια των εξαιρέσεων από τον κανόνα αυτό που εισάγει το άρθρο 5 επιδιώκει κάποιον ειδικό σκοπό.

19 Ειδικότερα, η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 5, σημείο 2, αποσκοπεί στο να παράσχει στο πρόσωπο που αξιώνει διατροφή, το οποίο θεωρείται ως ο πλέον αδύναμος διάδικος σε μια τέτοια διαδικασία, μια εναλλακτική βάση διεθνούς δικαιοδοσίας. Οι συντάκτες της Συμβάσεως, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, θεώρησαν ότι ο ειδικός αυτός σκοπός πρέπει να υπερισχύει εκείνου που επιδιώκει ο κανόνας του άρθρου 2, πρώτο εδάφιο, ο οποίος συνίσταται στην προστασία του εναγομένου, ως εν γένει πιο αδύναμου διαδίκου, ένεκα του ότι υφίσταται την αγωγή του ενάγοντος.

20 Δεν αμφισβητείται ότι αυτό αποτελεί τη βούληση των συντακτών της Συμβάσεως, στην περίπτωση όπου, αφενός, ο ενάγων που άσκησε αγωγή βάσει του άρθρου 5, σημείο 2, έχει ήδη αναγνωριστεί με προηγούμενη δικαστική απόφαση ως δικαιούχος διατροφής και, αφετέρου, με τη νέα αγωγή ζητείται είτε ο καθορισμός του ποσού της διατροφής, αν αυτό δεν είχε γίνει με την προηγούμενη απόφαση, είτε η τροποποίηση του ήδη καθορισθέντος ποσού, είτε η καταβολή του ποσού της διατροφής οσάκις ο εναγόμενος το καταβάλλει καθυστερημένα ή αρνείται την καταβολή του.

21 Τίθεται επομένως το ερώτημα αν η βούληση των συντακτών της Συμβάσεως ήταν η ίδια όσον αφορά ένα πρόσωπο που ασκεί, βάσει του άρθρου 5, σημείο 2, αγωγή περί διατροφής χωρίς να του έχει αναγνωριστεί με προηγούμενη δικαστική απόφαση δικαίωμα διατροφής.

22 Στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση.

Συγκεκριμένα, το άρθρο 5, σημείο 2, αναφέρει τον «δικαιούχο διατροφής» γενικώς, χωρίς να κάνει καμία διάκριση μεταξύ του προσώπου στο οποίο έχει ήδη αναγνωριστεί δικαίωμα διατροφής και εκείνου στο οποίο δεν έχει ακόμη αναγνωριστεί τέτοιο δικαίωμα.

Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από την έκθεση που συνέταξε η επιτροπή εμπειρογνωμόνων που επεξεργάστηκε το κείμενο της Συμβάσεως, γνωστή ως «έκθεση Jenard» (ΕΕ 1986, C 298, σ. 29, και ειδικότερα σ. 53). Η εν λόγω έκθεση τονίζει, όσον αφορά το άρθρο 5, σημείο 2, της Συμβάσεως, τα ακόλουθα:

«(...) το δικαστήριο της κατοικίας του δικαιούχου διατροφής είναι αυτό που μπορεί ευκολότερα να διαπιστώσει τι ανάγκη έχει ο δικαιούχος.

Ωστόσο, προκειμένου να ευθυγραμμιστεί η Σύμβαση με εκείνη της Χάγης, το άρθρο 5, σημείο 2, προβλέπει επίσης τη δικαιοδοσία της συνήθους διαμονής του δικαιούχου διατροφής. Το πρόσθετο αυτό κριτήριο δικαιολογείται σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής, γιατί επιτρέπει ιδίως στη σύζυγο που εγκατέλειψε ο σύζυγός της να τον εναγάγει για να καταβάλει τη διατροφή όχι ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου της νόμιμης κατοικίας αλλά του τόπου της συνήθους διαμονής της.

(...)

Όσον αφορά τις υποχρεώσεις διατροφής, δεν διέφυγε στην επιτροπή ότι θα μπορούσε να τεθεί το πρόβλημα των προκριμάτων (π.χ. το ζήτημα της γνησιότητας τέκνου). Θεώρησε, ωστόσο, ότι το πρόβλημα αυτό ήταν ξένο προς

τη ρύθμιση της δικαιοδοσίας των δικαστηρίων και ότι έπρεπε να λάβει υπόψη της τις δυσκολίες αυτές στο κεφάλαιο για την αναγνώριση και την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων.»

25 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι διατάξεις του άρθρου 5, σημείο 2, της Συμβάσεως θεσπίστηκαν για να εφαρμόζονται στο σύνολο των ασκουμένων αγωγών διατροφής, συμπεριλαμβανομένης εκείνης που ασκείται για πρώτη φορά από πρόσωπο που αξιώνει διατροφή, και ότι η εξέταση της πατρότητας στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, ως προκριματικό ζήτημα, δεν οδήγησε τους συντάκτες της Συμβάσεως σε διαφορετική λύση.

26 Πρέπει να προστεθεί ότι κανένα αποφασιστικό επιχείρημα δεν προβλήθηκε κατά της ερμηνείας αυτής.

27 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το άρθρο 5, σημείο 2, πρώτο τμήμα της περιόδου, της Συμβάσεως έχει την έννοια ότι η έκφραση «δικαιούχος διατροφής» αφορά κάθε πρόσωπο που αξιώνει διατροφή, συμπεριλαμβανομένου εκείνου που ασκεί για πρώτη φορά αγωγή περί διατροφής.

Επί των δικαστικών εξόδων

28 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ιρλανδική Κυβέρνηση, η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

κρίνοντας επί ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 15ης Μαΐου 1995 το Circuit Court, County of Dublin, αποφαίνεται:

Το άρθρο 5, σημείο 2, πρώτο τμήμα της περιόδου, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, έχει την έννοια ότι η έκφραση «δικαιούχος διατροφής» αφορά κάθε πρόσωπο που αξιώνει διατροφή, συμπεριλαμβανομένου εκείνου που ασκεί για πρώτη φορά αγωγή περί διατροφής.

Mancini Κακούρης Hirsch

Ragnemalm Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

G. F. Mancini